

CHỮA LÀNH VẾT THƯƠNG PHÁ THAI VÀ DẪN THÂN BÊN VỰC SỰ SỐNG

***... "Tôi thương con gái tôi biết là chừng nào!
Thương vô kể! Đêm nào tôi cũng nằm mơ thấy
con. Tư tưởng cuối cùng trong ngày và tư tưởng
đầu tiên mỗi buổi sáng thức giấc, đều dành cho
con gái tôi. Đứa con gái bé bỏng của tôi chưa
từng điểm phúc trông thấy ánh sáng mặt trời.
Sau khi phá thai, tôi muốn chết. Nhưng không
chết được. Thật là khủng khiếp!"***

Trên đây là mấy hàng tâm sự của cô Simona - người Ý - viết trong một bức thư phổ biến trên Internet. Mẹ Teresa Calcutta (1910-1997) từng

lập đi lập lại:

- Phá thai là tên phá hoại bình-an lớn nhất!

Đúng thế! Xóa-bỏ sự sống của một đứa con không mong-đợi không ao-ước đồng nghĩa với việc tẩy-trừ niềm thanh-thản ra khỏi con tim, gia tăng ý thức tội lỗi cộng với niềm ray-rút triền-miên kéo dài năm này qua năm khác có khi đến suốt cả đời.

Cái chết của một người thân yêu có thể thương khóc với nước mắt chảy dài trên khuôn mặt để trần. Trong khi nỗi đau đớn của cuộc phá thai thường trốn-tránh và che-dấu bởi chính mình. Do đó nỗi đau-đớn sẽ da-diết ròng-rã khôn nguôi.

Nhiều nhà chữa trị tâm lý khám phá ra nơi các phụ nữ bị trầm-cảm, mất ăn mất ngủ có nguyên do từ một vụ phá thai xảy ra cách đó khá lâu trong quá khứ. Những phụ nữ lớn tuổi có gia đình con cái hẳn hoi vẫn không bao giờ có thể quên một đứa con bị mình giết chết trong vụ phá thai lúc còn thiếu nữ. Những cặp vợ chồng từ-khước đứa con thứ ba hoặc thứ tư vẫn bị ray-rút mãi cho đến không biết bao nhiêu năm sau và đôi khi đưa đến thảm trạng hôn nhân tan vỡ. Đó là những cuộc "để tang thầm kín"!

Mỗi một vụ phá thai lúc đầu tưởng chừng như là giải pháp tốt nhất, dễ dàng nhất, nằm ngay nơi tầm tay và không để lại dấu vết gì, thì trái lại, nó gây một vết thương sâu-kín nhất, dai-dẳng nhất, gần như ngút-ngàn bất tận!

Chính vì để chữa lành vết thương sâu kín nhất là tội phạm phá thai - giết đứa con ruột thịt không có tiếng nói, vô phương thế tự vệ - mà một Hội Tông Đồ Công Giáo mang tên "Vườn Nho Rachel - Vigna di Rachele" đã thành hình năm 1994 tại thành phố Philadelphia bên Hoa Kỳ. Rất nhanh sau đó Hội được phổ biến tại nhiều giáo phận khác trong khắp nước Mỹ và hiện nay đã có mặt tại khoảng 20 nước trên thế giới.

Hội "Vườn Nho Rachel" cống hiến phương thế thuận lợi là dành riêng ba ngày tròn - thoát hẳn khỏi đời sống thường nhật - để chỉ chú tâm vào một "chương sách riêng" của cuộc đời. Có lẽ đó là "chương sách" kín ẩn nhất chưa bao giờ được mở ra, nhưng lại là "chương sách" luôn đè nặng trên lương-tâm của người phụ nữ hay của cả hai người nam nữ, trước đó còn là đôi bạn trẻ hoặc đã thành vợ thành chồng. Ai ghi tên tham dự ba ngày tĩnh tâm của Hội "Vườn Nho Rachel" sẽ được hướng dẫn và giúp đỡ bởi một nhóm điều động trong đó có một nhà phân-tâm và một Linh Mục. Họ được mời gọi cởi mở tâm lòng, diễn tả các xúc động nối liền với hành động phá thai cùng với ý thức sâu xa về tội lỗi của mình. Bởi vì, phá thai là giết chết một mạng sống độc nhất và quý giá nhất.

Nguyên sự kiện có thể diễn tả bằng lời nói về hành động phá thai của mình, sẽ trở thành phương thuốc trị liệu hữu hiệu nhất. Nó sẽ giúp các đương sự canh tân đời sống, hòa giải với chính mình và với những người từng can dự vào hành động phá thai. Và đây cũng là trường hợp của cô Anna 40 tuổi thuộc đảo Sicilia ở miền Nam nước Ý. Cô đã tham dự ba ngày tĩnh tâm do Hội "Vườn Nho Rachel" tổ chức.

Cách đây 20 năm cô Anna mang thai hai lần. Lần đầu tiên thì vị hôn phu quyết định phải phá thai. Chính chàng lo liệu mọi sự và không để cho cô Anna được quyền bày tỏ ước muốn giữ lại bào thai. Đến lần mang thai thứ hai - vị hôn phu cảm nhận niềm đau sâu xa của cô Anna đối vụ phá thai trước - nên chàng tuyên bố:

- Bây giờ thì chính em phải quyết định!

Thế là cô Anna bị đặt trước tình huống khó xử. Thêm vào đó bà mẹ của cô Anna lại ngăm-đe con gái:

- Hoặc là con lấy chồng hoặc là con phải phá thai!

Cô Anna hoảng sợ bỏ trốn nhưng bị bắt sau 15 ngày và đã phải phá thai. Sau đó mọi sự đổ vỡ hết. Cô Anna không có thêm đứa con nào khác, cũng không bao giờ lập gia đình và vẫn sống với mẹ. Do đó cô Anna nuôi mối hận khôn nguôi đối với thân mẫu.

Trong kỳ tĩnh tâm do Hội "Vườn Nho Rachel" tổ chức, cô Anna đã phá vỡ tình lặng đè nặng từ 20 năm qua. Nàng thoát ra khỏi mối hận thù với thân mẫu và mối ray-rứt của chính mình vì cảm thấy mình quá hèn nhát, không dám can đảm bênh vực mạng sống của đứa con đang mang trong dạ. Giờ đây nàng tìm được an bình, hòa giải với chính mình và quyết định tiến bước. Nàng rời quê hương ra nước ngoài và tự tìm kế sinh sống.

Trường hợp thứ hai xảy ra với đôi vợ chồng Paola và Giorgio. Lúc ấy hai ông bà đã có hai đứa con đang ở tuổi thiếu niên. Khi bất ngờ mang thai đứa con thứ ba cả hai cùng quyết định phá thai vì nghĩ rằng đó là lợi ích cho hai đứa con trước. Thế nhưng hậu quả thê thảm. Sau lần phá thai đứa con thứ ba ấy, trong vòng 10 năm trời, mối liên hệ giữa hai vợ chồng không còn như trước. Bà Paola thường có các cơn giận

dữ vô cớ, thường khóc lóc và dấu kín nỗi đau đớn, không ké môi nói cho chồng biết. Thế rồi khi tình cờ quen biết Hội "Vườn Nho Rachel" cả hai vợ chồng cùng ghi tên tham dự ba ngày tĩnh tâm. Chỉ sau khi cùng khóc và cùng nhắc đến đứa con thứ ba, hai vợ chồng mới có thể nhìn thẳng mặt nhau, tha thứ cho nhau và hòa giải với nhau! Giờ đây cả hai sống cuộc đời hôn nhân theo đúng tâm tình và bổn phận của tín hữu Công Giáo chân chính. Và nhất là cùng quyết tâm bệnh vực sự sống, đặc biệt là sự sống của các thai nhi còn trong bụng mẹ.

... "Các con ơi, cứ an tâm mà giữ lời giáo huấn. Không ngoan bị che dấu, kho tàng bị chôn vùi, cả hai nào có ích chi? Người che giấu sự điên loạn vẫn hơn kẻ che giấu sự khôn ngoan. Vậy ta nói con nghe điều gì đáng xấu hổ: e thẹn vì bất cứ chuyện chi, quả là

điều không tốt. Có phải hết mọi người đánh giá đúng hết mọi chuyện đâu! Con phải biết thẹn thùng xấu hổ trước mặt Cha Mẹ, vì chuyện dâm ô, trước mặt người quyền cao chức trọng vì những lời dối trá, trước mặt những ai cầm quyền xét xử vì hành vi phạm pháp, trước mặt cộng đồng, trước mặt toàn dân vì lối sống vô đạo, trước mặt các bạn bè thân hữu vì những chuyện bất nghĩa bất nhân, trước những người cùng xóm cùng làng vì những chuyện trộm cắp. Con phải biết thẹn thùng xấu hổ vì không giữ lời thề nguyện cam kết, hay đã giơ tay xin bánh mà ăn, vì lãng nhệch khi nhận hoặc cho, hay làm thính trước những ai chào hỏi .. Con phải biết thẹn thùng xấu hổ vì làm nhục bạn bè, vì học lại cho người khác điều đã nghe, hay tiết lộ những điều bí mật. Có vậy con mới biết thế nào là xấu hổ thật và sẽ gây được thiện cảm với mọi người" (Sách Huấn Ca 41,14-27).

("NOI, Genitori e Figli", Mensile di Vita familiare, Supplemento ad Avvenire del 30 Gennaio 2011, n.148, Anno XV, trang 24-27)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt